

Въ мъгливо врѣме се осмѣлява да напада на чардитѣ и кога сѣ на паша, понеже мъчно се забѣлѣзва. Слѣди чардата и хваща отъ тия, които оставатъ назадъ.

Мечката, като всѣки дивечъ, е страхлива и отъ човѣка бѣга. За човѣка не е никакъ опасна, кога не я прѣдизвика.

По-опасни сѣ старитѣ, защото биватъ и по месоядни, понеже по-дългото употрѣбление на месото ги прави по-свирепи и жадни за месо.

Става много опасна, кога е нападната или ранена, кога ненадѣйно я вдигнатъ отъ леглото ѝ или пѣкъ, кога малкитѣ ѝ сѣ въ опасность. Въ защитата си става много свирепа. Смѣло, изправена на заднитѣ си крака, отива срѣщу противника си и гледа само да го хване въ якитѣ си лапи.

Много често, кога е нападната отъ много ловци и въ непретѣжни мѣста, съ силенъ ревъ кърти голѣми камѣни и цѣли дървета, които хвърля върху нападателитѣ си. А попадне ли човѣкъ въ якитѣ ѝ лапи, спасяване нѣма, освѣнтъ ако въ борбата си успѣе да я промуши съ ножъ право въ сърдцето. Иначе тя издѣлбава съ зѣби черепа на жертвата си, изяда на човѣка лицето и слѣдъ това го оставя. Послѣ хитро го души и обръща и щомъ забѣлѣжи още признаци на животъ, разкъсва го съ ноктитѣ си и спокойно си го доядва.

Ето защо на ловъ за мечки ходятъ по мнозина наедно, та кога мечката се само рани и попадне на ловцитѣ, да могатъ да се пазятъ единъ други.